

РЕШЕНИЕ

№ 1200

гр. Бургас, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: ТОДОР Д. МИТЕВ

при участието на секретаря Д. ИВ. БОДУРОВА
като разгледа докладваното от ТОДОР Д. МИТЕВ Административно
наказателно дело № 20232120203981 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на „*“ ЕООД, ЕИК: *, срещу
Наказателно постановление № 23-2300270/12.06.2023г., издадено от Директор на Дирекция
„Инспекция по труда Софийска област” - гр.*, с което за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл. 1,
ал. 2 КТ, на основание чл. 416, ал.5 във вр. чл.414, ал.3 КТ на жалбоподателя е наложена
„Имуществена санкция” в размер на 1500 лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление като
незаконосъобразно, като се излагат подробни доводи в тази насока.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява,
като се изпраща становище с искане за изпращане на делото по подсъдност на СРС, който
въпрос обаче вече е бил разрешен с Определение № 405/20.09.2023 г. по НЧД № 721/2023 г.
на ВКС, III н.о.

Административнонаказващият орган, надлежно призован, се представлява от
юрисконсулт *, която оспорва жалбата. Посочва, че нарушението, за което е санкционирано
дружеството е безспорно доказано, и pledира за потвърждаване на НП и присъждане на
юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е депозирана в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл.59, ал.2
ЗАНН (НП е връчено на представител на жалбоподателя на 15.06.2023 г., а жалбата е
депозирана на 21.06.2023 г.), подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ
на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално
допустима. Разгледана по същество същата се явява **неоснователна**, като съдът, като
прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по
съдебния контрол намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.04.2023г., около 11:40ч. св. В. И. П. - главен инспектор при Д „ИТ Софийска
област”- гр. *, извършила проверка на обект: строителен обект- вилни сгради, находящ се в

гр. *, УПИ XVIII- *, в.з. *, Симеоново I част, Район * по плана на с. *. На място било установено лицето *, ЕГН: *****, който полагал труд като „кофражист“. При проверка по документи на 28.04.2023г. се установило, че на 25.04.2023г. /към момента на проверката в обекта/ „*“ ЕООД, ЕИК: *, не е уредило като трудово правоотношение отношението при предоставяне на работна сила, като не е сключило трудов договор в писмена форма с лицето *, ЕГН: *****.

На 28.04.2023г., срещу жалбоподателя бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 23-2300270, в който като нарушена е посочена нормата на чл.62 ал.1 вр. с чл.1 ал.2 от КТ. Въз основа на съставения акт е издадено обжалваното понастоящем наказателно постановление, в което е пресъздадено съдържанието на акта и за нарушение на чл.62 ал.1 вр. с чл.1 ал.2 от КТ, на основание чл.414, ал.3 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 1500лв.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и гласните и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. Показанията на актосъставителя бяха пълни, последователни и непротиворечиви, като съдът ги кредитира изцяло. Не бяха ангажирани доказателства, които да оборват изложните от свидетеля твърдения.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Настоящият състав като инстанция по същество след извършена проверка за законност, констатира, че при издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обуславят неговата отмяна. Обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган в срока по чл.34, ал.3 ЗАНН. При издаване на АУАН и наказателното постановление са спазени императивните разпоредби на чл.42 и чл.57 ЗАНН. В наказателното постановление, както и в предхождащият го АУАН правилно е описано нарушението с всички елементи от неговия състав. Ето защо, съдът намира, че в този му вид НП отговаря на изискванията на чл.57 ЗАНН и съдържа посочените задължителни реквизити, респ. не са налице формални основания за неговата отмяна.

Ирелевантно се явява обстоятелството, че в конкретния случай не е издадено от контролните органи постановление по чл.405а, ал.1 от КТ- такава материална предпоставка не е установена в нормите на чл.62, ал.1 КТ и чл.416, ал.5 във вр. чл.414, ал.3 от КТ, в които е очертан съставът на нарушението. В тази насока е и константната практика на БАС, обективизирана в Решение № 1410 от 27.10.2020 г. на АдмС - Бургас по к.а.н.д. № 1526/2020г., Решение № 1639 от 04.10.2018г. на АдмС - Бургас по к.а.н.д. № 1500/2018г., Решение № 1261 от 07.10.2020г. на АдмС - Бургас по к.а.н.д. № 1378/2020г., Решение № 1234 от 2.10.2020г. на АдмС - Бургас по к.а.н.д. № 1524/2020г. и много други/.

Също така, не може да се приеме, че е налице нарушение от страна на АНО, поради това, че не били обсъдени наличните по делото доказателства. В постановлението си, органът е отразил своята оценка на доказателствата чрез посочването на своите изводи, отразявайки какво е приел, че се е случило и дали същото покрива признаците на административно нарушение. Дали оценката е правилна, или не, е материален въпрос, а не процесуален.

В обобщение, липсват формални предпоставки за отмяна на обжалваното постановление.

Съобразно цитираната норма, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. Следователно, за да се приеме, че е налице нарушение, следва да се установи, че е налице трудово правоотношение, без да има сключен договор за това.

Отношенията по предоставяне на работна сила следва да се уреждат само като трудови (чл. 1, ал. 2 КТ), със сключване на предвидения в писмен трудов договор преди постъпването на работа на работника. Това е така, когато работникът е подчинен на работодателската власт на физическо или юридическо лице, което определя условията, при които ще работи. Трудовите правоотношения имат специфични признаци, които определят техния характер като такъв, а именно работно място, работно време и почивка, уговорено възнаграждение на работника или служителя за положения труд, работодателска власт и т.н.

С тълкувателно решение № 86/27.02.1986 г. на ОСГК на ВКС са посочени разликите между трудов и граждански договор, като основаната такава се извлича от предмета на сключения договор, а именно дали е уговорено престиране на работна сила или се дължи определен трудов резултат. Когато се уговори престиране на определен трудов резултат, то сключеният договор не е трудов, а граждански, регламентиран от разпоредбите на ЗЗД. Когато предметът на сключения договор е престиране на работна сила и са изпълнени следните условия: работникът или служителят има определено работно време, работно място и трудово възнаграждение; работата се извършва чрез личния труд на работника или служителя; работата, която се извършва е свързана с предмета на дейност на възложителя; работникът или служителят изпълнява указанията на работодателя за това кога, къде и как да работи; работата се извършва съгласно реда и последователността, определени от работодателя, е налице трудово правоотношение (трудов договор), което се урежда от разпоредбите на КТ. Също така следва да се касае за многократно и повтарящо се изпълнение на трудова операция.

При признаването на едно лице за виновно в извършването на административно нарушение, респ. за налагането на имуществена санкция на юридическо лице, се прилага стандартът на чл. 303 НПК- обвинението (нарушението) следва да бъде доказано по несъмнен начин, като актът, с който се налага наказание не може да почива на предположения. От съвкупната преценка на доказателствата по делото може да се извлече несъмнен извод за допуснатото от жалбоподателя нарушение на трудовото законодателство, което е описано в НП.

От фактическа страна е безспорно установено, че при извършената на 25.04.2023г., около 11:40ч. проверка от Д „ИТ Софийска област”- гр. *, на обект: строителен обект- вилни сгради, находящ се в гр. *, УПИ XVIII- *, в.з. *, *, Район * по плана на с. *, работодателят „*“ ЕООД, ЕИК: *, не е сключило трудов договор в писмена форма с лицето *, ЕГН: *****. На място служителите са установили, че работникът през деня е полагал труд катокофражист. Контролните органи са се убедили, че именно тези функции са били изпълнявани от него.

Съставът счита, че се касае именно за полагане на труд по смисъла на КТ, като в тази насока е и попълнената от * справка по чл. 402 от КТ, където е посочено работно време „8-17“.

Действително по делото е представен граждански договор от 05.01.2023 г., който по своя същност представлява договор за изработка. Същият е частен документ и не се ползва с материална доказателствена сила. Верността на обективизираните в него изявления следва да се преценят от съда наред с останалите доказателства по делото. Тази доказателствена сила, по мнение на съда, не се подкрепя от наличните по делото доказателства, а и от самото му съдържание. В същия липсва каквато и да е конкретика, като е посочено единствено, че се възлага извършването на строително-монтажни работи на обекта. Не е посочен срок за изпълнение. Също така е посочено, че се уговаря възнаграждение в размер на 3600 лева, платимо след приемането на работата, като същевременно в декларацията по чл. 402 от КТ работникът е посочил възнаграждение по 70 лева на ден. Освен това, на обекта е устнаовено лице, което полага труд със сключен трудов договор.

В тази връзка, предвид неяснотата и противоречията, съдът не кредитира гражданския

договор. Същият е неубедителен и не доказва твърдяното основание за полагане от посоченото лице на труд в обекта. Престацията на труд е предмет на трудово, а не на обикновено гражданско, договорно правоотношение. Вярно е, че страните имат автономия при договарянето помежду си, но тя е ограничена от повелителните разпоредби на закона. Разпоредбата на чл.1, ал.2 от КТ задължава отношенията по повод предоставяне на работна сила да се уреждат само като трудови. В казуса е установено, че работодателят не е изпълнил това свое задължение, тъй като отношенията, свързани с престирането на труд от лицето *, не са били уредени в трудов договор, поради което и правилно АНО е ангажирал отговорността на жалбоподателя.

Всички обстоятелства водят до извода, че „*“ ЕООД, ЕИК: *, в качеството си на работодател, на 25.04.2023г., не е сключил трудов договор в писмена форма с *. С неподписването на договор в писмена форма към тази дата работодателят не е изпълнил задълженията си по чл.414 ал.3 вр. с чл.62 ал.1 от КТ, поради което правилно е ангажирана отговорността му.

Предвид изложеното, съдът намира, че обжалваното НП е и материално законосъобразно, като отговорността на дружеството-жалбоподател е била правилно ангажирана.

Настоящият състав счита, че в конкретния случай е неприложимо правилото на чл. 28 ЗАНН. Както се приема в актуалната практика на касационната инстанция - Решение № 1474 от 25.09.2017 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 1362/2017 г., Решение № 1059 от 14.06.2017 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 1158/2017 г. и много други - нормата на чл. 415в, ал.2 от КТ регламентира, че не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал.1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал.1 и 2, а тази регламентация в специалния закон изключва приложението на общата норма на чл. 28 от ЗАНН.

Отделно от това, дори да се приеме, че нормата на чл. 415в КТ не е специална по отношение на чл. 28 ЗАНН, то крайният извод на съда отново би бил същият. Действително преценката за маловажност на деянието подлежи на съдебен контрол, в който смисъл е Тълкувателно решение № 1/12.12.2007г. на ВКС, ОСНК, по т.д. № 1/2007г. по описа на ВКС. Съдът намира, че в случая не е налице маловажност по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като не е налице по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от този вид.

Съдът намира също така, че АНО правилно е индивидуализирал размера на имуществената санкция, която следва да се наложи на жалбоподателя. По делото липсват данни и доказателства за други подобни нарушения, извършени от дружеството преди датата на осъществяване на настоящото такова, поради което и АНО е наложил на дружеството - жалбоподател имуществена санкция в минимален размер.

С оглед решението за потвърждаване на НП и направеното искане от страна на представителя на АНО, в негова полза следва да се присъдят претендираните разноски за възнаграждение за юрисконсулт. При определяне на дължимите разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да се приложи разпоредбата на чл. 63 д ЗАНН, съгласно която размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, който препраща към Наредба за заплащането на правната помощ. Съгласно чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв. С оглед фактическата и правна сложност по делото, съдът достигна до извод, че за осъщественото от юрисконсулта процесуално представителство в полза на АНО следва да се определи и присъди възнаграждение в размер на 80 лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-2300270/12.06.2023г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” - гр.*, с което за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл. 1, ал. 2 КТ, на основание чл. 416, ал.5 във вр. чл.414, ал.3 КТ на „*“ ЕООД, ЕИК: *, е наложена „Имуществена санкция” в размер на 1500 лева.

ОСЪЖДА „*“ ЕООД, ЕИК: *, да заплати в полза на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ - гр. * сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща сторени в производството разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____